

men de kunne rigtignok ikke godt bringes i Sammenligning med de 51 Mill., der findes paa Finantsloven, thi de Udgifter, han nævner, findes sandelig ikke paa Finantsloven; de ere Kommunernes Udgifter til Indkvarteringsvæsenet, det Arbejdstab, som følger af, at det paagjældende Mandstab er inde til Tjeneste, og desuden Udgifterne ved Rentetab — formodentlig af Penge, som ere anvendte dertil. Jeg tilstaar, at dette er en underlig Maade at beregne paa. Derjom man nu f. Ex. vilde spørge: hvad koster Rigsdagen aarlig, vilde de fleste Menneſker ſtaa op, ikke i Budgettet, for der ſtaar 200,000 Kr., men i Statsregnskabet og der finde opført omtrent 400,000 Kr. Altsaa, vil man spørge, hvad kostede Rigsdagen ifjor, bliver Svaret 400,000 Kr. Men ſkal man foretage den Beregning, det ærede Medlem opſtiller, maa man jo medtage det Tab, ſom alle de enkelte Medlemmer af Rigsdagen have havt ved at være borte fra deres egen Tjeneste og være herinde, og ſaa ſkal man tage Renterne af alt det med, ſom ſtikker i Bygningerne her osv.; paa den Maade kan man jo ſaa 2, 3, 4 Mill., ja hvilket ſom helſt Tal man vil — man ſaar jo altid ſtore Tal frem, naar man vil anſtille Beregninger, der ikke ere ganſte korrekte, og det er det, ſom det ærede Medlem gjorde. Jeg indrømmer nu, at de militære Udgifter ganſte viſt ere ſtore — ſaa ſtore ere de lykkeligviſ ikke, ſom de ere gjorte til — men overfor dem ſtaa vi da altid lige overfor Spørgsmaalet, om vi have mere Raad til at lade være med at afholde dem end til at afholde dem.

Der er et enkelt Punkt paa Finantsloven, ſom jeg gjerne vilde omtale. Det er et Punkt paa Finantsloven, ſom jeg allerede havde den Ære at henlede det høie Things og den høitærede Finantsministers Opmærksomhed paa ifjor. Der findes nemlig paa Finantslovsforſlaget en Bevilling til Livrenteanſtalten, men i de officielle Beretninger, ſom ere givne os om Livrenten, ſer man, at denne Anſtalt ifjor havde et Overſtud af omtrent 12 Millioner Kroner, et Overſtud, der maa ſiges at være meget betydeligt, da hele Kapitalen kun er 27 Millioner Kroner, og det altsaa ikke er langt fra, at Overſtudet naaer 50 pCt.; maaſte dette Beløb 12 Millioner er lidt for ſtort, idet der kan være nogle enkelte Berigtigjelſer at gjøre, men om det er 11½ eller 12 Millioner, har jo i og for ſig ikke Noget at ſige. Nu er der imidlertid en Beſtemmelse i § 21 i Loven af 18de Juni 1870 om Livrenteanſtalten, der ſiger, at naar Overſtudet af 2 Andelinger af de 3, hvoraf den ſamlede Anſtalt beſtaar, har naaet en viſt Størrelſe, ſkal der ſtrides til en Reviſion af

Tariferne. Jeg henlede paa ifjor den høitærede Finantsministers Opmærksomhed derpaa, og jeg tillod mig at foreſpørge, om han ikke i en nær Fremtid agtede paa Grund af dette meget betydelige Overſtud at ſtride til en Reviſion af Tariferne. Den høitærede Minister gav dertil det for mig overordentlig glædelige Svar, at han ikke alene havde paatænkt en Reviſion af Tariferne, men at han havde betænkt at gaa et Skridt videre endnu, idet han gjorde opmærksom paa, at en Reviſion af Tariferne jo kun vilde bevirke, at Forſørgerne fremtidig ikke kom til at betale ſaa Meget, men at det ſtore Overſtud jo var fremkommet derved, at de tidligere Forſørgere havde betalt for Meget. Dette Overſtud er jo kommet frem paa forſkjellig Maade, dels derved, at Mortalitetstabellerne ikke have været ſtemmende med de faktiſke Forhold, ſaa at de, der ere indtraadte ſom Forſørgere, ere komne til at betale for Meget, men en anden Del af Overſtudet er atter kommen frem derved, at den Rente, ſom man havde forudſat, at Anſtalten vilde ſaae for ſine Penge, er beregnet mindre, end den har været, det vil ſige, at Anſtalten har adminiſtreret ſine Penge paa en fornuftig og forſtandig Maade. Det er ſelvfølgelig, at Udbyttet deraf ikke ſærlig tilkommer Forſørgerne, og den høitærede Finantsminister udtalte derfor, at det var hans Henſigt at bøde paa Forholdet med det ſtore Reſervefond paa en dobbelt Maade, dels ſaaledes, at det kunde komme Forſørgerne til Gode, dels derved, at et ſtore Beløb af det betydelige Overſtud ſkulde henlægges til offentlig Brug, nemlig til en billig Alderdomsforſørgelſeskaſe, til, hvad den høitærede Finantsminister kaldte en Hjælp til Selvhjælp. Nu er denne Tanke utvivlsomt en ſaadan, ſom har en overordentlig Sympathi i dette Thing. Jeg vilde derfor gjerne henſtille til den høitærede Finantsminister, om der ikke kunde være Mulighed for, at et ſaadant Forſlag kunde komme frem allerede i denne Samling. Naar det er bebudet, at § 28 paa Grund af Wiſnepolitikken ſkulde blive Ode og Tomhed, er det min Overbeviſning, at et Forſlag, der gik ud paa, at Livrentens Overſtud delviſ ſkulde komme Livrenteanſtaltens Forſørgere og delviſ den ubemidlede Del af Befolkningen til Gode gjennem en ſaadan billig Alderdomsforſørgelſeskaſe, vilde møde et ſaadan Sympathi og Tilſlutning hos alle Medlemmer her i Thinget, uafhængig af deres politiſke Stilling, at vi i det Mindſte vilde være ſikkre paa, at dette Lovforſlag vilde paſſere Stjærſilden og komme til at figurere paa § 28. Jeg henſtiller derfor til den høitærede Finantsminister, hvorvidt det vil